

Nyár a szigeten

Soha vidámabb reggelt nem látott még a világ, vagyis a világnak az a része, amelyben egy nyárfacsoport állt, a nyárfacsoportban két sátor, s a két sátorban hat gyerek aludt. Illetve az egyik csak aludna...

Cseppcsányi még percekig azt hitte, hogy álmodik, éppen ezért erősen lehunyta szemét. De a fülét nem tudta lehunyni, szuszogást hallott meg csámcsogást, sokkal kitartóbban és erősebben, mint ahogy álmában szokta hallani az ember. Már tudta, hogy ébren van, de még mindig nem akarta kinyitni a szemét. Először arra gondolt, és ezen nem is szabad csodálkozni, hogy Bádogos zug- és orvlakomáinak egyikét hallja. Ezen kicsit felháborodott. De majdnem egy időben meghallotta Bádogos egészséges horkolását is, amely leginkább a szilvalekvár rotyogásához volt hasonlítható. Akkor meg mi a csoda ez? – villant át Cseppcsányi nehezen ébredő agyán. Kinyújtotta a kezét, s tapogatózott a szuszogás meg csámcsogás felé.

S hirtelen felébredt. Szemét kinyitotta, s sziszegve nyalogatta tenyerét. A szuszogó és csámcsogó valami alaposan összeszurkálta.

A szuszogó, csámcsogó valami összegömbölyödött, mint egy labda, és hosszú tüskéit meresztgette.

Cseppcsányi, most már teljesen felébredve, megállapította, hogy egy sündisznót simogatott meg. Dühösen bámulta a meredező tüskéket.

A gombolyag ekkor megmoccant, egy szurokfekete mozgó orr gömbölyödött ki, s két apró, ravasz szem kémlelte Cseppcsányit.

Cseppcsányi hangtalanul elnevette magát. Tréfásan felfújta a képét, s farkasszemet nézett a sündisznóval. A sündisznó elégedett lehetett Cseppcsányi felfújta képével, mert teljesen kigöngyölődött, s óvatosan az utolsó falat után nyúlt.

Cseppcsányi vigyorogva állapította meg, hogy az utolsó falat Palánk Géza Caola szappanjának földi maradványa. Hunyorított egyet, amit a sündisznó helyesen biztatásnak fogott föl, mert bekapta a szappandarabot, s jóízűen csámcsogva és szuszogva megette.

Cseppcsányit teljesen elbűvölte a falánk sündisznó.

– Mit ennél még? – suttogta neki.

A sündisznó körülnézett, Cseppcsányi követte a pillantásával, de több szappan vagy egyéb sündisznócsemege nem volt a láthatáron.

Cseppcsányi óvatosan Bádogos hátizsákjáért nyúlt, centiről centire araszolva elhúzta, s vigyázva kinyitotta. A sündisznó kerekre tárgult szemmel követte minden mozdulatát.

– Itt mindig szokott lenni valami – mormogta Cseppcsányi, és belenyúlt a hátizsákba.

Szerencséje volt, vagyis hát természetesen a sündisznónak volt szerencséje, mert egy csomag mogyorót húzott ki. Kihúzhatott volna, mondjuk, egy csomag rágógumit is, amit nem valószínű, hogy a sündisznók szeretnek.

– Szerencsénk van – jegyezte meg halkan Cseppcsányi.

A sündisznó nem mondott semmit, viszont annál kitartóbban nézte a mogyorós csomagot.

– Egyszerre akarod, vagy szemenként? – társalgott tovább Cseppcsányi, majd választ sem várva, úgy döntött, hogy szemenként adja oda a mogyorót.

Már nyúlt is a zacskóba, kivett egy szemet, mikor a keze megállt a levegőben. Eszébe jutott egy zseniális ötlet, ami így hajnalfelé nem is olyan nagy csoda, a természet bölcs ajándéka ez a korán kelőknek. Az jutott eszébe, hogy mi lenne, ha idomítaná a sündisznót? Elég értelmesnek látszik, és nem is fél. Ni, most is hogy remeg az orra, és csillog a szeme! Az ötlet, mint minden igazán zseniális ötlet, másodpercek törtrésze alatt született meg, Cseppcsányi keze már meg is mozdult, s befejezte az ívet, a sündisznó orra alá nyomva a mogyorót.

Azonban a mozdulattal egy időben Cseppcsányi halkat, de éleset füttyentett. Valahogy így: ffty!

A sündisznó meglepve kapta fel a fejét, ránézett a mosolygós, szeplőkkel telepöttyözött, zsemlekerek gyerekarcra, s ravasz szemét mozgatva vizsgálgatta.

Cseppcsányi még egyet füttyentett, s odaadta a mogyorót. A sündisznó szemvillanás alatt befalta.

Cseppcsányi most továbblépett az idomításban. A másik oldalára fordult, háttal a sündisznónak, és füttyentett.

A sündisznó átlagon felül értelmesnek bizonyult, mert orrát felvágva átügetett Cseppcsányi másik oldalára, ahol megkapta a mogyorót.

Cseppcsányi mérhetetlenül büszke volt. Hogyisne! Élete első önálló idomításáról volt szó, amely íme, nagy reményekkel kecsegtetett!

Legszívesebben megsimogatta volna a sündisznót, de már tudta, hogy a sündisznót nem lehet simogatni, mert szúr. Inkább barátságosan rámosolygott, s a nagyobb hatás kedvéért felfújta a képét. A nagyobb hatás nem is maradt el, a sündisznó határozott rokonszenvvel pislogott rá.

„Valami nevet kellene neki adni” – morfondírozott Cseppcsányi, teljesen logikusan, hiszen mindennek a világon van neve, ami valamilyen kapcsolatba kerül az emberekkel. Cseppcsányi sorba vette, hogy milyen név illenék legjobban a sündisznóra. Sokáig habozott a Tóbiás és a Matyi között, míg végül úgy döntött, hogy a Matyi lesz a legjobb, mivel rövidebb, és van benne valami füttyyszerű, a ty betű miatt.

„Remélem, hogy fiú vagy!” – tűnődött Cseppcsányi a sündisznót nézegetve. Majd elnyújtva a ty betűt, nevéen szólította a sündisznót:

– Mattyi! Ez a neved! Matyi!

Cseppcsányi boldogan állapította meg, hogy a sündisznó hallgat a nevére. Elmondta még egy párszor, hogy jól az agyába vesse:

– Matyi, Matyi, Matyi!

...